

Folk paa Landet. Den, der eier et Huus i en Kjøbstad, vil nok sørge for at holde det forsikret, hvis han har sine egne Penge staaende deri; og hvis der er Prioriteter deri, saa ville Prioritetshaverne nok sørge for, at han bliver nødt til at forsikre. Dette er en Sag, man vist aldeles roligt kan overlade til rette Vedkommende. Det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 7de Valgkreds (Casse) har omtalt, at der skulde være særlige Grunde, hvorfor Staten har Interesse i, at der er en tvungen Forsikring i Kjøbstæderne; men efter det Standpunkt, hvorpaa Borgerne i Landet staae, og efter Forsikringselskabernes Udvikling og den Lethed, hvormed man kan faae forsikret allevegne, er der efter min Overbeviisning ingen Grund mere til at lade en saadan tvungen Forsikring bestaae. Det kan være, at det var en Nødvendighed, da man indrettede Forsikringen i 1792. Den Gång skulde Regjeringen jo sørge for Landets Børn i alle Henseender, men nu ere de voxede op til at kunne sørge for sig selv. Lad derfor Regjeringen snarest muligt blive fri for at spille sin Tid med disse Sager, der kunne udsøres af Vedkommende selv uden nogen som helst Forsorg fra Regjeringens Side. Lad os blot betænke, hvormegen Tid Justitsministeren, der lønnes af Staten, maa anvende paa at gennemgaae de forskjellige Brandfager, der foresalde i Aarets Løb. Formodentlig er det flere hundrede saadanne Sager, som han maa lade sig referere, og at dette maa optage betydelig Tid for Ministeren og give ham et betydeligt Arbeide, slutter jeg fra, hvad der er passeret i Landbygningernes Brandforsikring, som engang har gjort Ministeren et Tilbud af 1000 Rd. som Vederlag for den Uleilighed, han havde med dens Sager. Jeg troer, at Justitsministeren og alle Ministrene ere lønneede saaledes, at de skulde Staten hele deres Tid, og derfor skulde de ikke have andet Arbeide, end hvad der er Statsfager. Naar jeg nu har denne Betragtning, er det naturligt, at jeg ikke kan ønske Andet, end at denne Sag bliver bragt paa Bane gennem et Lovforslag. Om det foreliggende Lovforslag er vel indrettet eller ikke, skal jeg ikke httre mig videre om — det er bedømt fra forskjellige Sider — men naar dette Spørgsmaal i det Hele reises, er det

umuligt, at det nu bestaaende Uvæsen kan vedblive at bestaae, og det er derfor ønskeligt, at dette Lovforslag fremmes og gennemgaaer en saadan Behandling, at der i denne Session idetmindste kan komme Klarhed over, hvad der fra Folkerepræsentationens Side ansees for ønskeligt med Hensyn til disse Forhold. Det er netop dette, jeg troer, der skal opnaaes ved et Udvalg, hvis Ønskelighed er blesen antydet af flere foregaaende Talere.

Det Spørgsmaal er her bragt paa Dmtale, hvorvidt det er rigtigt, at Løssørebrandforsikringerne ogsaa bidrage til at dække Omkostningerne ved Bygningernes Brandvæsen. Dette maa jeg tilstaae, at jeg anseer for at være aldeles i sin Orden, og ethvert fornuftigt Løssørebrandforsikringselskab vil selv indsee, at det er i dets Interesse, at der er et godt organiseret Brandcorps; men det kan der jo ikke blive, uden at der er Midler dertil. Derfor vil vist intet saadant Selskab vægre sig ved at gaae ind paa at yde et Bidrag, naar blot alle Brandforsikringer, saavel Bygnings- som Løssørebrandforsikringer, saavel indenlandske som udenlandske, der tegne Assurance paa en vis Plads, tvinges til at yde et vist Bidrag. For saavidt Staten vil indblande sig i dette Forhold, troer jeg, at en saadan Indblanding blot skal bestaae i, at den fremkalder en Forpligtelse til at yde Bidrag og tilveiebringer Forholdsmæssighed i Bidragene, thi ellers kunde jo et Forsikringselskab have Fordeel af at holde sig tilbage, naar andre Selskaber havde paataget sig at understøtte Brandvæsenet med deres Midler. Jeg skal ikke opholde Thinget videre, idet jeg, som sagt, haaber, at Sagen vil blive overgivet til et Udvalg.

Justitsministeren: Det var min Tanke ved at forelægge dette Udkast uforandret, som det blev forelagt i forrige Samling, at Sagen i dette Thing vilde kunne bringes i samme Stilling som den Gång, altsaa som det ogsaa er antydet under Forhandlingerne, at Udkastet vilde blive overgivet til et Udvalg. Derimod troer jeg, at de Punkter, som nu ere bragte frem under Forhandlingerne, allerede sidste Gång fra et principielt Standpunkt ere blevne saa udsørlig behandlede, at det neppe vil være